

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'5. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

BALANS.

U n dels últims discursos que s' oïren en lo Congrés, en vigílies de tancar-se las sessions, brotà dels llabís del gran tribuno de la democràcia, Emilio Castelar.

La horrible miseria que afligeix à la sufrida regió aragonesa, inspirà al gran orador sentits accents y conmovedoras expressions de pietat y misericordia. Aquella regió arruinada, ab camps sechs y àrits per las inclemencias del cel, ab poblacions que veuen emigrar en poch temps la meytat dels seus habitants; ab casas abandonadas que s' esfondran; ab núvols de agents de apremis que embargan los darrers terrossos al aclaparar agricultor; aquest quadro horrendo de desolació, prelude de lo que serà Espanya entera dintre de poch temps, si las cosas van seguint com fins ara, inspirà al ilustre orador un pensament genial, que formulà al terme de la seva rectificació.

«Hi ha dos camins à seguir, vingú à expressar: lo camí de la pau ó 'l de camí de la guerra: lo sistema modern ó 'l sistema antich.»

Lo sistema modern tothom sab quin es: regenerar la producció, l' industria, 'l comer, lo treball; donar alas à la activitat humana, acreixer la riquesa nacional, administrar bè, ab previsió y armonia, crusar lo país de vias de comunicació y de canals, à fi de convertir los deserts en frondosos y productius jardins.

En quant al sistema antich, no hi ha que citar-lo, perque tothom se fassa càrrech del seu caràcter y dels seus efectes. Aquell esperit aventurer, insensat, imprevisor, funestissim que 'ns portà, sigles enrera, à armar camorra à mitj mon, dessangrantnos y escolantnos en tota mena de bojas aventuras. Avuy som impotents y débils, estém humiliats, no tenim forsas per alsarnos. Y no obstant, encare pensém ab las glorias del passat, ab el honor castellano y ab lo desgabell castellano també.

«Hem de continuar condemnats à fer perpétuament lo trist paper de grans senyors de capa apedassada, sense un pá à la post ni un duro à la butxaca?»

Aquí està 'l problema.

Cánovas escoltà à Castelar ab atenció, y li contestà donant à comprendre que feya molt cas de sas paraulas.

Però que no li demanin canals: que lo que siga de seca, de seca 's quedi. Aixó, en quant à un dels punts del discurs de Castelar.

Y en lo demés, igual.

«Desde quan ha imaginat ningú que Cánovas pugà ser, ni intentar ser siquiera 'l regenerador de aquesta nació desventurada?»

¿Ell?... Ni ara ni may. Cánovas no creu en la virtut del poble espanyol. Desde l' altura de la seva superbia, 'l considera tan petit, tan insignificant, tan inepte, tan incapàs de regenerarse, que ja l' abandona sense dedicarli 'l consol més mínim. sense procurarli la més petita esperansa. Se li figura un malalt condemnat à morir, que no val ni 'l paper que 's gastaria en la recepta.

Aixó pensa Cánovas. Y aquest home desconfiat é incredul tè al seu càrrech la direcció d' Espanya!

No s' estranyi, donchs, ningú, que quan se tracta de la sort del país, los conservadors la tirin à codillo.

O sino, passém balans de aquest primer periodo de las Corts conservadoras.

¿Qué ha sortit d' ellas que pugà servirnos d' exemple, de consol ó de esperansa?

Primer de tot una discussió d' actas, demostrant qu' en materias electorals no hi ha un pam de net, y que si 'l que la fa es de l' olla, pot ferla impunement.

Aquest procedir assegura al govern la majoria, una majoria absoluta, disciplinada, y à la seva entera disposició.

¿Quin ús ha fet de aquesta forsa sortida de las sévas entranyas? ¿A quin objecte l' ha aplicada?

Vejemho.

Però avants busquem ab una llanterna una lley, una disposició, una providencia, que reveli sisquiera l' intent de favorir al país. Qui pugà senyalarne alguna, que la indiqui. Per la meva part no la sè veure.

En cambi s' ha fet l' arreglo del Deute de Cuba... un arreglo que tant als peninsulars com als cubans nos ha deixat ben arreglats.

S' ha fet després, contra vent y marejada la lley, prorrogant lo privilegi del Banch d' Espanya, à cambi de un plat de lletias, que no à altra cosa equival lo petit adelantó que 'l Banch concedeix al govern, per fer bullir l' olla; y s' ha procurat que la mateixa lley autorisès al Banch per duplicar la seva emissió de Bitlets, lo qual val tant com dir qu' Espanya quedarà per sempre més empaperada.

S' ha aumentat lo sou dels militars, cumplintse aixis las promesas que s' havian fet d' introduhir grans economias.

Y per fi s' ha decidit que l' adelantó del Banch s' invertís en la construcció de barcos de guerra y altras lleminaduras, que per res han de servir, ni per res se necessitan.

Aquí tenen lo balans. Totas las partidas, tendeixen à aumentar las càrregas que sobre 'l país pesan, totas à perpetuar lo desordre que 'ns tira per portas.

Y ara, si 'ls aragonesos tenen mals-de-cap, que se 'ls passin.

Contemplin, per consolarse, com tota la llopada oficial se 'n vá à passar l' istiu als balnearis. Allà s' entregaran à las delicias d' estiuhejar: menjaran en taula regalada; se banyaran en aygua de rosas, y procuraran recobrar las abatudas forsas.

Per quan arribi la tardor tornarhi à ser, en la trista feyna de apretar la premsa, fins que 'ls caragols saltin y tot se 'n vaja à ca 'n Pistras.

P. K.

o governador de Tarragona, ficantse en lo que no li imputa y cayent postrat als peus del arquebisbe, ha vingut à prohibir los enterros civils; que a aixó equival lo disposar que sigan enterrats catòlicament tots aquells que avants de morir no declarin de una manera

formal y per medi d' escriptura pública, que no son catòlics.

No sembla sino que 'ls capellans de l' arquebisbe de Tarragona tingan tam de carn morta, y que 'l governador se presti à atiparlos de aquesta substancia.

¿Es per aixó que serveixen los governadors nombrats per la conservaduria?

Aprofitant las vacaciones d' istiu, s' han retirat del Congrés los pressupostos. dihent ara 'l ministre d' Hisenda que pel pròxim octubre presentarà uns pressupostos veritat.

Alto, entenémnos: ¿vol dir ab aixó que 'ls que tenia presentats avants eran mentida?»

La veritat conservadora sempre es amarga.

Y la amargura que se 'ns espera per lo que respecta als pressupostos veritat, es que s' aumentaran los ingressos, procedint à la reforma de la contribució industrial.

Industrials, ja ho teniu entés.

Lo Gos-Cayon ja ensenya las dents.

Vintisset mesos han permanescut presos uns obrers de Berga, acusats de haver colocat un petardo de dinamita à la casa de un conegut fabricant.

Y al cap de 27 mesos, l' Audiencia de Manresa no ha pogut menos de absoldrels, gracias en primer lloch à la seva ignocencia, y gracias també à la brillant defensa que d' ells van fer los distingits lletrats Srs. Junoy y Vidal Valls.

Y ara pregunto jo: ¿quí 'ls indemnisa de las molestias, danys y perjudicis suferts durant aquests 27 mesos de preso injusta?

¿No es veritat que lo que passa es ben horrible?»

Lo marquès de Comillas ha ofert al Papa una fàbrica de llana espiritual, vulgo Seminari, que acaba de construirhi à Comillas.

Es aquesta una manera com qualsevol altra de donar gracias al cel per la protecció que dispensa sempre als seus negocis.

A més d' aixó, sempre serà un consol pels accionistas de la Trasatlántica, que si bè ja fa alguns anys no cobran dividendos, sempre 'ls quedarà 'l recurs de enviar

als seus fills al Seminari de Comillas, abont podran seguir ab tota seguretat la carrera eclesiastica.

Gran carrera, molt útil per ajudar als accionistas a anarse'n al cel en cos y anima.

D. Manuel Durán y Bas ha renunciat a la presidencia honoraria del Circul Conservador.

Ni vol ser president ni consent en ser honorari de una societat que tan per avall ha fet caure 'l prestigi del antic partit conservador de Barcelona.

Aquest fet té una significació extraordinaria. Es lo pare que renega de la conducta de son fill calavera y li dona l' absoluta.

—Dels teus actes, dels teus escàndols, de las tévas atrocitats—li diu—tú sols n' ets responsable. Ves en nom de Déu. Jo 'm quedo a casa ab la mèva historia honorable.

Los conservadors tractan de nombrar president del Tribunal Suprem a n' en Linares Rivas, president que ha sigut de la comissió d' actas.

En aquella comissió va demostrar plenament lo concepte que té format de la justícia, negant valor probatori als certificats, a las actas de referencia y fins a las actas notariales, sobre tot quan aquest valor probatori havia de redundar en perjudici dels xanxullers conservadors.

Es molt just que 'l govern l' elevi al punt culminant de la justícia.

Quan lo Sr. Linares Rivas siga president del Tribunal Suprem, ciutadans: ¡apretém a corral!

Anuncian los conservadors que 's proposan dedicar tot aquest periodo de vacances parlamentarias al millorament de l' administració pública.

¡Qué han de millorar!... ¡Romansos!...

¡Qué dimontri han de fer ells?...

Las milloras qu' ells intentin plantéumelas al clatell.

Llegeixo en un telégrama del dia 20:

«Presidit pel Sr. Cánovas del Castillo se celebrará dema consell de ministres per ocuparse de las qüestions econòmicas.»

¡A bona hora! ¡Ocuparse de las qüestions econòmicas quan las Corts están tancadas!... Y ocuparse'n tot just quan aquestas Corts, mentres han estat obertes, s' han ocupat exclusivament de qüestions derrotxadoras!...

¡Diguin si aixó no es riure's de la proffeso!

Eduardo Casellas era un bon republicà. Enérgich, entusiasta, alentava las conviccions més puras. Vos recordeu de aquella gran y commovedora manifestació que feu la ciutat de Barcelona, quan los pobres Ferrandiz y Bellés estavan en capella? Casellas va organisar-la.

Nombrat en las últimas eleccions regidor del actual Ajuntament, lo mal estat de la seva salut li privá de pendre possessió del seu càrrech. Diendres de la setmana passada sigué conduhit al Cementiri. L' Ajuntament ha perdut un administrador de la ciutat honrat é inteligent, lo partit republicà un entusiasta defensor de las bonas ideás.

CARTA DE FORA.—M' escriuhen de Mataró que 's preparan tan notables festas que durarán del dia 26 al 30 del actual. Apart dels festeigs religiosos, que aquests no son de la nostra corda, 'l dia 26 se repartiran abundants limosnas als pobres, y a la nit s' iluminarán los principals carrers de la ciutat: lo 27, a la tarde, concert davant de las Casas Consistorials, y a la nit, en la Plassa de Santa Ana, funcions dramáticas per la companyia que dirigeix lo Sr. Tutau y balls públics y particulars en varias societats de recreo: lo 28, concert per la banda de música a la Rambla, sorteig de lots de 100 pessetas als pobres, efectuat per la Junta de la Caixa de Ahorros: a la tarde regatas, en las quals hi pendrán part los Clubs de Barcelona, y a la nit focs artificials, funcions dramáticas balls y una serenata instrumental davant de la Casa de la Ciutat: lo 29, distribució de premis als alumnos de las escuelas municipals, seguida de una manifestació escolar; a la tarde distribució de premis a la virtud, y a la nit concert coral. Finalment, lo dia 30, gran concert instrumental en la Plassa de Santa Ana y elevació de globos aerostáticos que dispararán focs d' artifici.—Ab totas aquestas festas no hi ha que dir si s' veurá animada la ciutat de Mataró.

Sortirà a la major brevetat:

¿QUINA DONA VOL VOSTÉ?

HUMORADA EN VERS, PER C. GUMÁ
ab dibuixos de M. Moliné

UN EPISSODI.

NCARE dirán que 'ls jesuitas no serveixen per res?

¡Oh incréduls! Llegiu, y després de la lectura m' hò diréu si serveixen ó no.

Hi havia a Madrid un matrimoni sense fills. Ell era un metje distingit, un notable operador, una lumbrera de la ciencia. He dit era y en rigor baig de dir es, tota vegada qu' encare viu. Ella una senyora molt cristiana, molt devota, amiga dels jesuitas, concurrent assidua de las funcions d' iglesia.

Marit y muller havían fet testament mutu. L' un cónjugue, deixava a l' altre, en cas de mort, tot lo que possehia.

Y succehí que morí ella, la virtuosa esposa, primer qu' ell. Y 'l viudo, quan se creya ser hereu de la seva muller, se trobá ab un capellá provehit de un testament legalisat en forma y de fetxa posterior als altres, en virtud del qual la senyora destinava tota la seva fortuna a una fundació piadosa.

Item més: ja en vida la devota senyora havia anat fent la garsa, enagenant las sevas alhajas y fins las del seu marit, inclús algunas joyas de gran valor procedents de regalos que havían sigut fets al metje, en pago de serveys prestats a familias poderosas.

Calculin si 'l metje, al descubrir tots aquests enredos espirituals no s' quedaria ab un pam de boca oberta.

Me sembla que 'l jesuita, al veure 'l alelat de aquell modo li diria:

—Pero, home de Déu, ¿qué fa ab la boca badada aixís? Senyis, home, senyis... que 'ls badalls s' encomanan.

¡Qué 'n fora de gran la religió, si no hi hagués la moneda de per mitj!

¡Qué 'n estarían de tranquils molts marits, si entre ells y sas respectivas mullers no s' hi interposés las més de las vegadas la sotana de un jesuita!

Y ara permétinme que, per acabar, dediqui aquest cas y aquestas consideracions piadosas, al novelista insigne, gran coleccionador de documents humans, Pare Coloma, per si algún dia se li ocorre escriure una segona part de la novela *Pequeñeces*.

P. DEL O.

ESPURNAS.

Dimars salva a tot estrop, divendres vinga més salva; dos cops nos han salvajat en una sola semana. Es vritat que 'ls espanyols de quartos aném molt magres; pero 'ls poquets que tenim... encare 'ls gastém en salvas.

Lo ministre Villaverde diu que ara s' ha proposat reformar de *cabo a rabo* lo nostre Códich penal. Permétin una pregunta: ¿Quina pena establirà pel ministre papanatas que s' fiqui en lo que no sab?

En Durán y Bas té ganas de fugir del seu partit, a causa dels mil desayres que a Madrid li han fet sufrir. —¡Quan fou mort lo combregaren!— pensarán sos ex amichs: —ja se 'n pot anar quan vulga; ara ray que ja ha dit: ¡Si!

L' or té una prima tremenda, los bitllets van a grapats, lo banch está leri-leri, lo poble demana pa. Nota.—Tot aixó qu' explico, es l' estat de Portugal: aquí no ha arribat encare, pero ja ¡ja arribará!

Ara que las Corts fan festa y tothom va a divertirse, lo govern pensa ocuparse en feynas importantissimas. Diu qu' escriu una comedia ó farsa semi-ridícula, que porta aquest pompós nom: *Campaña administrativa*.

Don Cristino y en Sagasta sembla qu' están festejant per veure si al fi s' entenen y van altre cop plegats. Com tan llop es l' un com l' altre, aquest sintoma es fatal. ¿Els dos s' ajuntan? ¡Malorum! ¡Alguna ovelia rebrá!

Arriba a la Cort d' Espanya una embaixada morisca; demana al moment a en Cánovas hora per una entrevista. Lo pobre mónstruo 'ls espera, los moros se rentan, dinan després saben que hi ha toros y... se 'n van a la corrida.

Fa uns quants días que 's murmura que en Fabié está tan cansat, que pensa deixar no t prompte la cartera d' Ultramar. Si no havia d' enfadarse, li podriam preguntar: —¿Qué dona molt lo negoci que 's retira tan aviat?

S' ha reparat que 'ls polítichs que en lo Nort están banyantse, no llogan carbassas may y nedan millor que ls anechs. Fins a cert punt, la noticia no la trobo gens extranya: tenint cadascú 'l seu cap quina falta 'ls fan carbassas?

Se sospita que en Zorrilla... se diu que alguns emigrats... s' afirma que a la frontera... se creu... s' opina... se sab... Pero no passin cuydado: lo govern vigila en gran y ademés, ja está aumentada la paga dels militars.

C. GUMÁ.

¡ECCE ESPANYA!

ONAS tardes: ab lo seu permís... —¡Ey, ey! ¿Ahónt va ab aquesta pressa? ¿a qui busca? —¡Ah! ¿es lo porter vosté? —Sí, senyor: ¿qué vol? —Venía a veure si 'l senyor ministre pot rébrem, per dirli que... —Lo senyor ministre no hi es. —¿No ha vingut encare? —Al contrari: ja ha marxat. Es a fora d'as há.

—Bueno. Llavors ho arreglarém d' un altre modo: veuré al subsecretari y... —¿Y qué? ¿No sab que 'l subsecretari es a fora també? —¡Dimontri! Tant que 'm convé parlar ab un ó altre. Nada, m' hauré d' entendre ab lo jefe de la secretaría. Tal vegada ell sabrá lo...

—Lo jefe de la secretaría lo que sabrá es si las ayguas de San Sebastian son frescas ó calentas.

—¿Qué vol dir? ¿ab aquestas cosas s' ocupan ara aquí?

—Aquí nó; allá.

—¿Ahónt es allá?

—A las costas del nort. Lo jefe de la secretaría es a pendre banys desde dilluns.

—Vaja, si qu' estém ben posats, donchs. Y l' assumpto que jo porto es urgentísim. En fi: miraré d' arreglarlo ab l' oficial primer. Suposo que aquest no deu ser pas a San Sebastian.

—No, senyor: l' oficial primer té uns altres gustos.

—¿Pren los banys a Madrid? Me 'n alegro.

—No se 'n alegri tan depressa. L' oficial primer es a Galicia.

—¡Bo! ¿y no té cap suplent?

—Sí senyor; té un suplent... que ahir va sortir cap a Santander.

—¡Pero aixó es impossible!

—¡Y ara! ¿impossible anar a Santander? Digués anar a la lluna. Passant per Avila y Valladolid, s' es a Santander en un tancar y obrir d' ulls.

—Res, encara que 'm sembla que aquest no hi farà gran cosa, veuré al oficial segon.

—Ja té rabó en dir que no hi farà gran cosa. Al menos, per uns quants días.

—¿Vol dir que está molt ocupat?

—¡Y tant ocupat! Figuris: la senyora, la sogra, dugas noyas casadoras... que per cert no s' casan may, tres borde-gassos, dos gosssets...

—Pero... ¿qué té que veure tota aquesta patuleya ab las sevas ocupacions?

—¿Qué? Cabalment aquesta patuleya es lo que l' ocupa. ¡No dich jo! Porti set personas y dugas bestias pel món, banyils y...

—¡Ah! ¿es a dir que l' oficial segon també ha anat a pendre banys? Ja podia haverho dit d' una vegada...

—D' una vegada! ¿No veu que per parlar d' una familia tan numerosa 's necessita rato?

—Bueno; de tots modos jo haig de parlar ab algú d' aquestas oficinas.

—¿Ab qui?

—Ab l' oficial tercer.

—Es a fora.

—¡Malviatje! ¿Y l' oficial quart?

—Es a fora.

—¿Y 'l quint?

—Es a fora.

—¿Y 'l sisé?

—¡Ah! ¿veu? Ara hi penso: aquest encara no ha marxat...

—Gracias a Déu!

—Pero... marxa aquesta tarde. Per xó no ha assistit a l' oficina.

—¡Si qu' estém ben frescos!

—No, 'ls que ho están son los que han anat a fora.

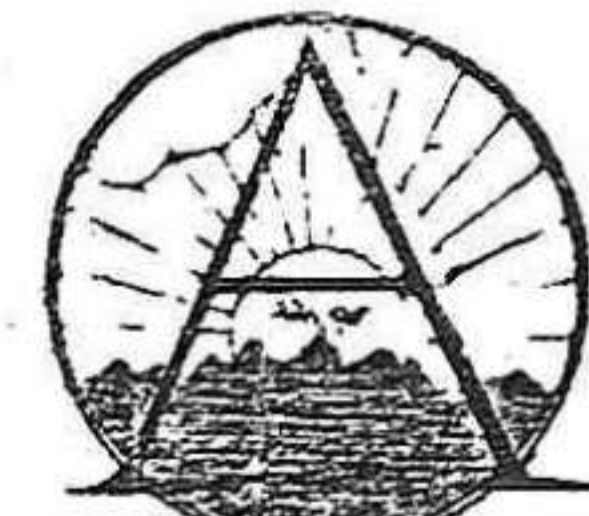
—Es a dir, donchs que no hi ha cap oficial, ni escribent ni...

—No senyor, tots han marxat.

—En fi: ho deixaré per quan torbin. Lo que sento es que ademés del meu assumpto, venía també a pagar la contribució. Suposo que 'l cobrador deu ser fora com tothom.

—No, senyor: l' encarregat de cobrar no se 'n va may. Passi, si es servit.

FANTÁSTICH.

L' sortir en Sagasta de Madrid van anar a despedirlo a la estació un sens fi dels seus correlligionaris.

Va marxar la Reyna regent, y la major part dels fusionistas van fer campana.

—¿Cóm no héu anat a la estació?—van preguntar a un ex-empleat fusionista.

Y aquest va respondre:

—Veurá, li diré ab tota franquesa. Com fa ja més de un any que dejuném, se 'ns han acabat las forsas. No hi ha actualment forsas monárquicas que resistixin impunement un any de dejuni.

En Lopez Dominguez ha fet un viatge á París, y al arribar á la capital de la vehina República ha cantat un' aria en forma de *interview*.

Lo ritornello de l' aria té la següent tonada: «Elogio las virtudes de la reina regente y del pueblo español, que la quiere porque es una mujer y los españoles son unos caballeros.»

Segons lo general Lopez Dominguez, ja sabem ahont radica la forsa principal de las institucions: á las *faldillas*.

Prenguéu exemple, espanyols, que paguéu contribucions é impostos sense queixarvos.

Al tancar-se las Córts no s' ha declarat terminada la legislatura, reservant-se declararho aixís, en quant las Córts tornin á obrirse pèl octubre.

¿Sabeu per qué? Perque, tancada la legislatura, en Pidal, president del Congrès, deixaria de disfrutar las 30,000 pessetas que té senyaladas per gastos de representació, y l' ús del cotxe, que 'l país li paga.

Declarant terminada la legislatura, podia fer-se una economia. Pero en Pidal hauria hagut de anar á peu... y fa una calor aquest istiu per anar á peu un home com en Pidal!

En Romero Robledo se 'n ha anat á Andalusia plè de ilusions. Quan se reanudin las tascas politicas, ja sentiran parlar d' ell. Llavoras se unirà als de l' olla, y vinga donar cobro á la gana atrassada.

Pero resulta que la majoria dels seus están cansats y pretenen anarse'n ab los fusionistas.

¿Qué farà en Romero per donar gust á tots? Li aconsellém un procediment: que 's divideixi en dos. Com á Romero que 's declari conservador; com á Robledo fusionista.

Y si 's parteix pèl mitj, ell content y nosaltres més contents encare.

A Portugal se parla seriament de comensarse á vendre las colonias.

També s' ha dit si seria convenient pulirse 'ls monuments nacionals.

¡Pobres portuguesos! Se troban en la major miseria, y no reparan en anarse desfent dels objectes de luxu.

Pero 's descuidan de un, qu' es lo més de luxu que 's coneix y 'l més car de tots: la *monarquía*.

Una frasse terrible de un pobre mestre d' estudi.

—Si s' aumenta 'l sou dels militars y á nosaltres no se 'ns paga, es degut á que nosaltres, infelissos, no usém més armas d' acer... que las plumas.

En cambi 'l govern, per saister lo que déu als mestres, usa un' altra mena de plumas.

Las plumas... de *ganso*.

Dels últims balansos que ha practicat lo Banch d' Espanya, resulta que aquest establiment de credit té 33 milions menos dels que hauria de tenir com á fondo de reserva.

Y á pesar de aquesta merma no tindrà cap entrebanch: tot alló que al Banch afecta son rahons de peu de *banch*.

L' altre dia uns hisendats amichs meus van escriure una carta als masovers participantlos que 's preparavan per anar á passar una mesada á la hisenda, y que tinguessen disposadas las habitacions per tal dia.

Lo masover los hi contestá dihentlos: «Vagin alerta á venir. Mirio que 'ls porchs tenen una gran passa y pot ser se 'ls encomañaria.»

Los conservadors, segons asseguran noticias de bon origen, durarán tres anys en lo poder.

Tres anys precisament.

Equivalentes als tres plassos anuals del anticipo que ha de fer al govern lo Banch d' Espanya.

Las cosas claras... y 'l xacolate espès.

En un cert punt de Barcelona s' está aixecant un saló de ball, sense cap de las condicions que la ley exigeix y sense ni tant sols haver obtingut lo permis del Ajuntament. Aixó doná lloch l' últim dimars á una moció molt enérgica del Sr. Passarell.

En lo Saló de Cent, un amich nostre, va pescar lo següent diálech:

—La moció del Sr. Passarell va á fondo. ¿No sabs que segons diuben, hi ha un regidor que patrocina las infraccions de aquest saló de ball?

—No parlis més: tractantse de un saló de ball ja 'm figuro qui déu ser: un *sarauhista*.

Un cas que de tant cómich fa plorar.

Qualsevol persona que compri algun article de consum á la Barceloneta y pretenga entrarlo á Barcelona, necessita una nota del venedor que indiqui que aquell article li ha comprat á n' ell.

La mateixa ley regeix respecte á las personas que comprant un article de consum á Barcelona, intentin entrarlo á la Barceloneta. Sentats aquests precedents, aném al cas.

Una dona vé de la Barceloneta ab una tersa de carn, que ha comprat en aquella plassa.

Los burots de la ex-Porta de la Pau, la deturan:

—Ey, mestressa, la papeleta.
—Dispensin, me li descuidada.
—Donchs aneula á buscar.

La dona gira grupas per anar en busca de la nota á la carniceria ahont la carn li ha sigut venuda. Y pochs passos més enllá troba 'ls burots de la Barceloneta, que imaginant que ha comprat la carn á Barcelona, li demanan també la papeleta obstinantse en no deixarla passar.

Francament, aquella pobra dona, pera sortir de cuydado casi no tenia més remey que dir:

—Ja que no puch entrar á Barcelona, ni puch tornar á la Barceloneta, fassinme 'l favor de deixarme un fogonet, couré la tersa de carn á la brasa y me la cruspíré aquí á la vista de vostés.

Bèn mirat, aquesta era la única manera de portarla allá ahont li dongués la gana, sense que ningú tingués res que dirhi.

—La renuncia de D. Manuel Durán y Bas—deya un dels pochs conservadors de bona fé que han quedat—es un cop mortal per la conservaduria barcelonesa.

—Es molta veritat—responia un' altre—y jo may olvidaré aquell refrán: «Per un punt s' escorra una mitja»

—Es cert: pero aqui no s' ha escorregut sols un punt, sino tot lo peu de aquesta mitja. Y ho pot dir per tot arreu: de la mitja conservadora, ja no 'n queda més que la *pantorrilla*.

Fusionistas y conservadors, tots los que menjan per torn del pressupost de la monarquia, quan arriba l' istiu y apreta la calor, no tenen prou temps per fer la maleta y anarse'n á pendre banys.

Recordemlos aquell ditxo, que per ells resulta sumament amenaçador:

—Homes de banys, homes de pochs anys.

Cuydado tal y tan gran encarregá 'l metje Hurtado en cuydar al pobre Joan, y á cuydarlo tots ne van ab tal cuydado, que fan está al malalt de *cuydado*.

M. SUTI.

—Miri, Pau, si 'l veig anar ab la dona més vegadas, ab un raig de bofetadas jo 'l ne faré separar.
—¿Bofetadas vol pegar?
¿que no veu qu' es massa vell?
—¿No? Donchs tingui'n un parell: coménsilas á tastar
Y de sofocarse llany, digué en Pau:—¡No las ha dadas!...
¿Vosté m' ha dit bofetadas y m' ha pegat cops de puny!

F. TIANA.

Explicava á sos companys un galeno l' altre dia, que á copia de molts afanys ell més qu' en Pasteur sabia.
Y afegí:—Ls hi faig, formal, aquesta última advertencia: jo, pujant á un lloch molt alt, estich sobre una *eminencia*.

SALDONI DE VALLCARCA.

Un senyor envia á la criada á tirar una carta al corréu, donantli 15 céntims porque hi posi 'l sello.
Torna la criada, y tota contenta li entrega de nou los 15 céntims.

—¿Y 'l sello?
—No n' hi he posat.
—¡Borranga!
—No tinga por... he tirat la carta al corréu sense que ningú 'm vejes.

A un agutzil li encarregaren que ab certa parsimonia anés á enterarse de si en una casa s' observaban indicis de ser habitada per gent de mal viure, y al tornar li preguntaren:

—¿Qué tal, cóm t' han rebut?
—Molt bé—contestá:—hasta 'm volian fer menjar. Y en efecte, lo volian fer menjar per dos gossos de presa que llensaren contra d' ell.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

1. XARADA.—*Cam-pa-na*.
2. ANAGRAMA.—*Sorra-Arrós-Sarró*.
3. TRENCA-CLOSCAS.—*Canet de Mar*.
4. TERS DE SILABAS.—
TO PA CI
PA TA TA
CI TA RA
5. GEROGLIFICH.—*Cinch minuts sobre una dona*. Han endevinat las 5 solucions los ciutadans Pep de l' horta, Un Oloti, J. M. Roig, Pep Galleda y Nassari Berlanga; 4. Tomaset Tanoca y Saragatero; 3. Xato del Encant; 2. Un Cómic tronat, y 1 no més, Gata Borranga.

XARADA.

Per més que diguin, per més que cantin, no es pas possible, ningú 'm convéns, ni jo puch créuer, qu' un jove vagi ab una noya sens bons intents.

Prima una cosa, que no m' ho empasso per més que digui algún tabalot: puig á mí 'm sembla, de que al anarhi vol obligaria, de ser tres tot.

Aixó m' ho penso; potser possible qu' en ma creencia, vagi enganyat: si m' equivoco, prech me dispensis, lector benévol, per mí apreciat.

Per enterarte'n *dos-tres* franquesa ab una noya; molt prest veuràs que fa *dos* ferli, mala jugada: si tens cor noble, no li faràs.

FERNÁNDEZ.

TRENCA-CLOSCAS.

MUNDETA L' OU VALLA.

Formar ab aquestas paraulas lo títul de una sarsuela. Ego Sum.

INTRÍNGULIS

Buscar una paraula que trayentli cada vegada una lletra del darrera dongui 'ls següents resultats: 1.º, nom de dona.—2.º, riu d' Espanya.—3.º, nota musical.—4.º, consonant. PEP GALLEDA.

TERS DE SILABAS.

.. ..
.. ..
.. ..

Primera ratlla vertical y horisontal: riu d' Espanya.—Segona: ciutat d' Egipte.—Tercera: funcionari públich. R. AGLA. F.

GEROGLÍFICH.

×
a e i o u
LO LO
+ + +

MILORD.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Conde de Rumbor, Oncle Tio, Perepau de Igualada, P. Camps Rubinech, J. Lalin, Pep de las Trocas, Buta-Tripas y Anís de trare: *Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa*. Ciutadans Pep Galleda, J. M. Roig, J. Salsu, Joan Bartr Oli, Fumera, Xato del Encant, Diumenje Bartró, A. Serra (a) Esparbech, M. Font, A. Ladiv y J. T. y R.:—*insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten*

Ciutada Quim Antigayre: L' article, está molt bé y li agraheim lo envio —antor de Catalunya: En la poesia hi ha facilitat; pero 'l fondo té poca sustancia.—Antonet del Corral: Las de aquesta senmana son guixetas —Ll. Avilla: Aquella numeració de noms no treu nas. Esculleixi un assum'p'o mes interessant. —Arnau: Ho tindrem present.—Ancorosa: Lo onet es molt desb'ilestat.—A Ferreras: Va bé —Domingo Bartrina: Idem lo seu sonet.—J Casanovas Ventura: Aceptém lo primer y l' últim epi-rama, las Dos cartas y Al meu bigoti. Lo demés no 'ns va.—V Radros: Los epigramas son mansos.—Barret de riallas: Vosté mateix se coneix. Verdaderament lo que diu l' acreditada de barret de riallas.—J. Cots Va bé —A. Llimoner: I em. Las publicarem.—J Maillo Nos-iltres prou voldriam arregliarlas; pero no podém. Los versos arreglables son los que tenint la forma descuidada diuben algo, y 'ls que generalment nos envia vosté son buits de dintre, inclús lo de aquesta senmana. —Gat escaldat: Es fluixa.—Lluís Salvador: Va bé.

LOPEZ, Editor —*Rambla del Mitj*, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

LOS QUE NEDAN Y 'LS QUE S' OFEGAN.

SAN SEBASTIAN

Tant mateix no es tot h  portar carabassas   no.